

LIDIA BRANKOVIĆ

Στην καρδιά κάθε ανθρώπου υπάρχει ένα μέρος
κρυφό, μυστικό.
Είναι τόσο κρυφό και τόσο μυστικό που πολλές
φορές ξεχνάμε την ύπαρξή του.

Εκεί, κάθε βράδυ, οι σκιές μαζεύονται
για να παίξουν.

Η Λίλα ποτέ δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία στη Σκιά της, όπως άλλωστε οι περισσότεροι άνθρωποι.

Άλλοτε μεγάλωνε, άλλοτε μικραίνει...
Δεν έπαυε όμως να είναι μια σκιά σαν όλες τις άλλες.

Μια μέρα, όμως, η Σκιά άρχισε να φέρεται παράξενα...
Στην αρχή δεν το παρατηρούσε κάποιος εύκολα, ώσπου
σήκωσε το αντίθετο χέρι από τη Λίλα για να ανοίξει την πόρτα·
μια κίνηση που η Λίλα είδε με την άκρη του ματιού της.

Σύντομα, η Σκιά άρχισε να κινείται όπως ήθελε.
Σηκωνόταν και στεκόταν... χοροπηδούσε και στροβιλιζόταν.

Κάποτε η μαμά της Λίλα
είχε πει πως, αν κάποιος μας
ενοχλεί, καλύτερα να τον
αγνοούμε. Και αυτό ακριβώς
έκανε η Λίλα.

Ευπνούσε, έπαιζε, έτρωγε όπως κάθε μέρα,
αγνοώντας όσα έκανε η άτακτη Σκιά.

Όσο περισσότερο όμως αγνοούσε τη Σκιά, τόσο εκείνη μεγάλωνε κι έκανε ό,τι ήθελε.

«Σταμάτα αμέσως να το κάνεις αυτό!» φώναξε η Λίλα.
«Πρέπει να κάνεις ό,τι κάνω!»

Η Σκιά όμως δεν υπάκουσε.

Η Λίλα ανέβηκε γρήγορα στο
δωμάτιό της.

Τράβηξε τις κουρτίνες
κι έσβησε τα φώτα.

Εξάλλου, οι σκιές εξαφανίζονται στο σκοτάδι.

Σωστά;